

Tornai József

Isten és a macska

Jaj, emberiség, a megváltóid
 gyermekmesékről fecsegnek!
 Így aztán, aki nem hülyül meg,
 nem ember többé már, csak eretnek.

El lehet égetni, föld alá ásni:
 pusztuljon az ótvaros hitetlen!
 Őket meg bearanyozzák templomokban
 és groteszk-arabeszk minaretekben.

Többet mond istenről egy macska,
 míg az ölemben dorombol,
 mint száz próféta és bibliás pap,
 poklot okádva szánalomból!

A vér Örökéjébe...

Ó lélek! Újra szerelmes lettem
 holtrégi szerelmembe. Öregen, lehetetlen.
 Álmodtam vele. Fiatalon
 csókolóztunk a Tóth Árpád sétányon egy padon
 és karonfogva egy kiránduláson
 lobbant föl csodálkozásom
 kígyóalakján, csöppnyi
 lába fején. Hogy tudott gyönyörködni
 helyettem is! Hogy tartotta oda
 száját az ölemnek! Ó lélek! Most nagy
 tél van, ordas hó, fagy,
 s én a tegnappal mint mai szerelmemmel
 röpülök, fölrobbanó agy,
 a vér Örökéjébe még egyszer, még egyszer...

Evidenciák

Az ember útja láthatatlan kocsit,
a transzcendenciával nem szabad játszani.
Hallgasd Beethovent vagy Bachot s tudod;
nincs olyan csillag, amely menyei.

„Néha meghasadnak az evidenciák”,
szörnyed látomására Pilinszky.
A végső állomás: nincsenek evidenciák,
szólal meg a semmiből a senki.

A szüret

Most, hogy minden ereszték
recseg-ropog, szeretnék
visszaérni a múltba.
Tegnap is este
az a lány járt az eszembe,
kinek lázba borulva

selymesebb volt a fészke,
mint ha tavaszi fényre
ébred az ég,
néha hátravetette fejét
arcomba nevetve,
így cikázott a segge.

Nekem csak annyi dolgom
maradt, hogy libidó-forrón,
szorítsam derekát.
Nem emlékszem, a szőnyeg
túrta a menyegzőnket
vagy az ágy.

A kádba lépve, még annyit
súgott: maradj itt,
zuhanyozz már velem!
Harminc vagy ötven éve?
Ó megfürdetett szemérme,
ó legérettebb szüretem!

Vörös István

Megszorítások

Imádkozás közben ne
piszkáljuk a fogunkat,
ne bámuljuk a nőket,
ne bámuljuk önmagunkat,
ne bámuljuk Istent.
Imádkozás közben ne

vegyünk észre semmit.
A semmit nem jó észrevenni.
Ott lapul egy sarokban,
egy szemzugban, egy száz
szögletében. A tükörben,
ha sötétben nézünk bele.

A bizonyíték

A zöld kabátomat egyetlen nagy gomb
tartja össze. Engem annyi se, szétnyílok,
és mindenki szeme előtt kétfelé csapódom.
Lelki hasfalamat föltépi egy kardvirág éle,
nem csoda, magam éleztem. Rohanok
a burjánzó kertek között, a kőfalon túl

valaki ás, a fejemben egy katona foglyokat
terel, szeretnék beszélni hozzájuk,
hogy megtalálták az igaz utat, csak mielőbb
meg kell haljanak, de én nem fogok meghalni
sosem, most levágom a fületem biznyságul,
borítékba teszem, hogy ne érezzem a fájdalmat.

A keresés hiábavalóságáról

Nincs olyan dolog, ami elveszne.
Legfeljebb minket un meg egy régi
tárgy, vagy egyenesen borsot akar
törni az orrunk alá. A könyvei
általában nem szeretik az embert.
Ahogy a háremhölgyek is

megutálják a szultánt. Szökött
nyaklánc, szem elől tévesztett
kesztyű, elszakadt 1000 forintos.
A fél majdnem annyit ér, mint
egy egész. A tárgy abba
szerelmes, aki épp körülötte van.

Bocsánatkérés a tárgyaktól

Az emberért rajonganak
a könyvei. Szerelmes belé
a ruhája, az árnyéka
féli, mint kutya a vihart.
A táskája vinni szeretné,
a cipője beszélni vele.

A fehérneműje a szemérmét
csókolgatja. A tükörképe nézi
magát benne. A tükör, mint méhet
a virág, szeretné maga elé
csalni, megszépíti. A fénykép
helyettem egy embert mutat.

Horváth Veronika

festés

a neonzöld emberek
tehetetlenül nézik az eget
fűbajszukat rágják

a félig lefestett villanyoszlopok
szégyentelenül áznak
de a mérföldkövek a telkek határán
a kis zöld kavicsok
és tulajdonképpen a zöld emberek is tudják
amit nem érthetnek sosem

az eső jön
(mindig jön eső)
a festék leázik

és a zöld emberek
sokéves rutinnal káromkodnak egy sort
majd rágyújtanak egy fehér cigarettára

eggyé válás

n eleme a racionális számok halmazának
megint egy halmaz ahol nem vagyok értelmezhető
két egész szám hányadosaként nem vagyok felírható
teljes magány
még tört sem

ha lenne még belőlem
s magamat oszthatnám magammal
egész lehetnék végre

Tűzgyújtási tilalom

megszólnak,
 kik csak a füstöt látják
 -sötét felhő az égen.
 bemocskolja a levegőt
 és a száradni kiterített
 ruhákat.

a szomszédok
 megérik
 a szagot,
 és bírálva
 csóválják
 a fejüket,
 amiért megszegjük
 a tilalmat.

nem tudják,
 milyen jó
 hűvös éjszakákon
 a Tűzmel melegezni.

Mechiat Zina

Láz a szívedben.

felkacagott alvó talpam a fűben mikor rámászott egy katica hétpettyes közlekedési lámpa pirost villogott neked azt sikította beléd STOP pöttyökkel szagatott fényesség ijesztett meg téged és hoztál nekem meleg tejet el kell aludnom időben mondtad aludj el kedvesem kialszod a lázat a talpadból ne menj el, ne, ne hagyj itt csak aludj (el) és minden rendben lesz ráfektetted a kemény párnára és hideg lepedőt terítettél alá frissen hullott hónak éreztem nem nem nem akarok megfázni mondtam hadd ne kelljen ebben a hideg keménységben feküdnöm de te nem hallottál hoztál levest meg virágot a tálca szélén nem rózsát hanem kálát fehér kemény tisztaságot de vörös levest illatos levest belefőzted a fogaidat meg a véredet is mert az majd meg fog gyógyítani mondtad te meg azok a lázas csillogó szemeid de én sosem hittem ezekben a lázas gömböcskékben és inkább éjjel kiszöktem katicákat vadászni és elraktam őket egy befőttesüvegbe aztán kiraktam a vákuumba zárt piros lelkecské(m)ket az éjjeliszekrényemre és a kis gömbölyded csillagaid most az egyszer észrevették az én csillagaim akaratát és meglátták az én drága katicáimat az üvegben és megnyugodtál kemény lett a szád széle és ráncos a szemed sarka meg barázdált és én mondtam hogy neked szedtem kedvesem tudom hogy szereted a katicát és te elvitted a lázat a talpamból üvegbe zárva és lehúztál a wc-n hetvenkét darab fekete pöttyöt

Tűz a szemükben.

Aztán felébredsz. Lovakat patkolsz, vagy a lovak patkolnak meg téged. Nem tudom, és te sem tudod már, és már nem is lényeges. Vágtatsz, megkarcolod a jégtáblák zománcos csillogását, erdőben bolyongsz, alszol. Felmászol egy fára, elrugaszkozsz és visszaugrasz a kiindulópontra. Hátranézel, mosolyogsz. Cipőd kopog a betonon, meg a férfielmékben. Leszakad a gomb az ingedről, te meg leszakadsz magadról. Megiszol egy üveg rumot, lenyelsz egy égő gyufát, és tovább égsz. Nem vagy se fáklya, se olimpiai láng. Csak tűz a szemekben.

Sütkérezés

Sütöttem neked hangot
sírásból meg félelemből.
Csak kérlek, ne morzsázz.
Egyetlen koppanás a padlón
és újra összeszorul a torkom.
Az utolsó könnycsepp hangját is edd meg.
Akkor majd eltűnik benned minden.
És én süthetek neked fényt
mosolyból és nevetésből.

Pándi István

légyott

fergeteg. robog a por. augusztus ösztönöz
 forró érvelésre. szökken a láng. falánk.
 sikoly. valahol vér serken halkan. lételem.
 dél metsz. ilyenkor révbe érhetsz. abszolút
 vagyok. a rajtam lépkedés fundamentuma.
 fuvallat. jellegzetes szünet-tünet. szerelem.
 mikor javul. lázálmok kopói törnek a lé-
 nyegre. kong a lélek s félvállról vesz az
 éj. nyegle. harangszájú táj. a váz. meg-
 tart a harc. szomj nő. valaki bort hoz.
 csak maradjon erő a lavírozásra. legyen
 itt szebb még. mert kinek van köze a kor-
 hoz. hírhozó harsan. az ováció lovait fel-
 nyergelték. trónt foszt a szó. úr a kultúra.

kéjsóvár egyensúly. az egyén egén hernyó-
 ból átalakult lepkék. ha már egyszer ki-
 mondtuk a jelenlét igenjét. jobb. bal.
 vigyázz. menet halad sebbel-lobbal. nincs
 okunk panaszra. intenzív grimasz. hisz-
 téria. sic itur ad astra. parányi távlat. ám
 lám. mikrohullám. sütkérezem akár kövek
 közt a kobra. oroszánt kíván a hely. tor-
 komon halcsont. meg a készülő est. mihez
 képest. a por mindent elront. magasság
 ámít amit fény ont. sűg a béke. hang dong.
 diszkrét. roppantanám a hiány gerincét.
 végül a maradék. levedlett burok. puha héj.
 a döcögő szekérrel. előre az ikszedik pallos-időbe.

Fölserken...

Fölserken a tavaszi vérzapor.
 Nincs joga meghátrálni senkinek.
 Meghalni nem divat csak tréfából.
 Jövönket a KÉSZENLÉT festi meg.

Törékeny hangok

fundamentum

haikut írni:
mint egy legyűrt távolság
behunyott szemmel

a cél

veszteségeim
robaja ráz, gúzsba köt –
hasadj már, hajnal

látlelet

szárnyalás közben
tonnányi ébredésem
ízzé-porrá zúz

váratlan tavasz

orgonaillat
kábít – így vetkőzöm le
ostoraimat

szemfényvesztés

bármi csillogás
legfeljebb csak szépíti
a lét terheit

korlátok közül

mekkora terv! pajzs
véd meg az örökléttől:
kiterjedésünk

beteljesülés

létezni olyan
mint egy letörölt könnycsepp
a nászéjszakán

a szokás hatalma

kígyó, méreggel –
a természet így tombol.
kínos fény, reggel.

metamorfózis I.

vulkánkitörés
vagy rügyek pattanása:
megváltozott táj

délibáb

életfogytiglan
lehetek csak önmagam.
gigászi magány.

Varga Borbála

Láz

Március, hóráskönyv

egyszer ezt írtam levelemben ez lesz
lázt adó hónap tüzeit kiontó!
téli fagytól sajnának itt a fák mert
élni muszáj lett

törzsüket fém-ér köti még a földhöz
még kicsorbul rajtuk a fejsze éle
hogya kéz nem bánna kegyetlen áron
kapni velőbe

ó, kegyes volt most is a tél! hidegbe
fagyba burkolt be, nem is élsz, nem érzel
jólesett zsibbadni a jéglepelben
szűnni az úrbe

mért kell újból nyirkokat újra szülni
mézgakönnnyel sírni az ághegyeknek
újra fájást tudni az áramokkal
elkavarodni?

hűlt vesék élesztik a régi zúgást
hó alól sok seb kitakarva ordít
földi hangok rínak a kék magasba
barna a gyászuk

meghagyott tengernyi hiánya tátog
tágra nyílt csőrrel csupaszon diderget
tüske-szúrásokra az ég a metsző
kést pödöríti

és szívárog nyirka a fának erdő
varratokkal gazdagodik s belőlük
tüskeszázak daccal az égnek állnak
dühbe meredve

lázba szökken reccsen az él, a kezdet
istenem! örült vagyok újra ugrom!
hogy szeressek, gyűlöletet veszélybe
dobjak is aztán

lázasan lesz március óre évnek
tisztá ésszel csak nyugalomban ülnél
kényszerít téged tüze tékozozni
szórni ki izmod

indulok bár látom az őr halálát
összedőlhet tőlem a fél világa
elsikálom akkor is érted ízig
csontig a testem

Csontig

hóraskönyv, április

Harmadik reggel. Nem aludtam éjjel,
társaság dorbézol a kocsmafüstben.
Nyúl-idő, négy óra, pihenni jó lesz
hónapok óta.

Csontjaim szú rágta ki, porladoznak.
Nyújtod estében ereim s a lábam.
Megfeszítéd mind zsigerem, mozsárban
zúzol izinkké.

Jó nekem tőled vereséget inni,
harcba nem szállok, tudod, azt nem értem.
Adj erőt, utcán nehogy alva járva
földre zuhanjak.

Újulást még adj szemeimnek, aztán
nagy hidegben meg ne fagyaszd a vérem.
Romlik ügyis testem, a lakhatásod,
hát ne siesd el.

Én ha gondját nem viselem, te pótolod,
jobban értesz biztos az ápoláshoz,
még a hússal sem lehetek kegyetlen,
erre taníts ki.

Megtörődött képeimet lerakva
álmot estéből idejében osszak,
széttérítsem, hogy betakarja gyulladt
szem zsisbóságát.

Mint a hajcsár, már ne legyek goromba,
folyton üldözném magam: ezt is, ezt is!
Még a fákon nyers a gyümölcs, de máris
új rügyet adnak!

Ablakot tisztított a néni, gyorsan
elkenem, mert futni muszáj. Az óra
három is múlt, francia kurzus – annyi.
Késni fogok, jó.

„Tíz sörön hizlalt pocakom fogyasztom,
bort is el bírok literekkel inni.
Nem tudom nőmnek se szerit, se számát –
mondja a költő.

Lángeszem van, nézd, zseninek születtem,
Villon elmegy még, de a többi gyenge.
Csak magam tetszem, de talán-talán Szócs
Géza is alkot.”

Bárcsak erdőben, patakon fürödve
hátrahagyhatnám, ami gönc, fölösleg!
Nyári rét izzó füvein repülve
siklana talpam.

Május

hóraskönyv

Csirkecombon nézhetem azt amit még
kréglizugban szedtem a könyveimből.
Boncolok nyers húst, anatómiából
így leszek értő.

(a néni konyhájában tanultam csirkeanatómiát
ami a vizsgára kellett, s rajzolni bögrét)

Mákvirágot tépet a néni, udvar
szürke földjén gyom, beton elhevernek.
Hú kutyus, György sompolyog el mögöttem,
nyalja a hátam.

Dús a kert, párát lehel itt az ázott
föld, futórózsák a fenyőt belepték,
gyöngyvirágok mérgei barna röggé
váltak által.

Gőz, teát főzök, zubog is, kamilla
súrolófü régiesen, de zsurló
máskülönbén kaprot is összevágтам
szórni levesbe.

Szédületben jársz odakinn az úton,
mindenünnen illatok ömlenek rád,
csak flamingólábaival muszájból
bent ül a nénim.

Régi filmet bámul. A friss ebédet
meghatódottan kanalazza közben.
Kint a konyhán nyújtom inam rugóit,
ugrat a sípszó.

Van mit adnunk Györgynek a hú kutyának?
Hogyne lenne! Prózai rizslevekkel,
bíboros retkek lepucolt mezével
telve a lábos.

Még kenyérhéj és kutyakeksz kerül be;
máris adjam! Hát rohanok le hozzá
mit parancsol még, lovag úr, vizet tán
hozzak a tálba?

Madrigált, angolt, dudorászok én is –
mit csináljak párhuzamos terekben?
Néni, jószág konyhai tartományán
itt feledett lány.